FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

föredraget den 15 mars 2001 [1]

1. I Jean de La Fontaines fabel om mjölnaren, hans son och åsnan säger mjölnaren: "Den som tror sig kunna tillfredsställa alla och dessutom sin far är tokig." Med hänsyn till den stora mängd tvistefrågor som uppkommit i fråga om fastställande av interventionspriset för socker för Italien synes det mig som att Europeiska unionens råd skulle kunna använda detta uttalande som ett uttryck för sin irritation.

2. Om man tittar bara på vad som hänt nyligen har fastställandet av ett härlett interventionspris för vitsocker för Italien, med anledning av förekomsten av ett förutsebart underskott i försörjningen av den italienska marknaden, för regleringsåren 1996/1997 och 1997/1998 orsakat ett starkt missnöje bland de italienska sockerproducenterna, som tvingats betala ett högre pris till sina leverantörer av betor. Detta missnöje har tagit sig uttryck i tvistefrågor som har resulterat i mål vid såväl domstolen som vid förstainstansrätten [2]. När något härlett interventionspris för Italien från och med regleringsåret 1998/1999 inte längre fastställdes försvann inte missnöjet till följd av rådets val utan snarare tvärtom, eftersom missnöjet, som tidigare endast fanns hos de italienska sockerproducenterna, byttes ut mot missnöje hos såväl den italienska regeringen som de italienska betproducenterna.

3. De förordningar genom vilka sockerpriserna fastställdes för regleringsåren 1998/1999 angreps därför av Italien vid domstolen i mål C-340/98 och av betproducenterna vid förstainstansrätten i målen T-152/98, Azienda agricola Ponte S. Pietro mot rådet och T-153/98, ANB m.fl. mot rådet. De förordningar genom vilka motsvarande priser fastställdes för regleringsåret 1999/2000 har redan nu angripits av Italien i mål C-352/00.

4. Bland dessa talrika tvistefrågor är det mål C-340/98, det vill säga målet mellan Republiken Italien och rådet, som stöds av kommissionen, angående fastställandet av ett interventionspris för socker för regleringsåret 1998/1999, som jag nu skall bedöma. Detta mål har formen av en talan om ogiltigförklaring av artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 1361/98 av den 26 juni 1998 om fastställande för regleringsåret 1998/99 av härledda interventionspriser för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt

1 — Originalspråk: franska.

2 — Dom av den 6 juli 2000 i mål C-289/97, Eridania (REG 2000, s. I-5409), målen T-178/96, Eridania m.fl. mot rådet (dom av den 11 maj 2001, ännu inte publicerad i rättsfallssamlingen), C-160/98, Eridania (dom av den 12 mars 2002, REG 2002, s. I-2533) och T-258/97, Eridania m.fl. mot rådet (dom av den 12 juni 2002, ännu inte publicerad i rättsfallssamlingen)

kompensationsbelopp för lagringskostnader [3] "i den mån det i denna artikel inte fastställs ett härlett interventionspris för samtliga områden i Italien, vilket medför att det interventionspris för vitsocker som fastställts i artikel 1.2 i förordning (EG) nr 1360/98 [4] och som tillämpas för områden som inte är underskottsområden, tillämpas för Italien. Även sistnämnda förordning angrips i denna del och eventuellt även i övrigt".

5. Låt mig kort erinra om att genom den gemensamma organisationen av marknaden för socker, så som den för närvarande framgår av rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker [5] (nedan kallad grundförordningen), inrättas bland annat en garantiprisreglering. Detta innebär särskilt att det före den 1 augusti varje år skall fastställas ett interventionspris för vitsocker, som interventionsorganisationerna är skyldiga att betala för det socker som producenterna levererar till dem, för det regleringsår som börjar den 1 juli påföljande år (artikel 3 i grundförordningen).

6. Parallellt härmed fastställer rådet varje år ett baspris för betor (artikel 4 i grundförordningen). Med utgångspunkt i detta baspris fastställer rådet ett minimipris som skall betalas av sockerproducenterna till leverantörerna av betor (artikel 5.1 i grundförordningen).

7. Interventionspriset för vitsocker och minimipriset för betor är inte identiska för hela gemenskapen. Det görs nämligen en åtskillnad mellan områden som inte uppvisar ett underskott och underskottsområden. För de sistnämnda fastställs härledda interventionspriser för vitsocker samt förhöjda minimipriser för betor (artiklarna 3.1 och 5.3 i grundförordningen).

8. Till skillnad från förordningarna avseende de föregående regleringsåren fastställs inte något härlett interventionspris för Italien i förordning nr 1361/98, vilket innebär att interventionspriserna som fastställts i förordning nr 1360/98 tillämpas på Italien.

9. Till stöd för sin talan har den italienska regeringen åberopat följande tre grunder:

— Artikel 3.4 och 3.5 i grundförordningen har åsidosatts genom att fastställandet av priser för regleringsåret 1998/1999 skedde först den 26 juni 1998. Det sena fastställandet innebar också ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar.

3 — EGT L 185, s. 3.

4 — Rådets förordning (EG) nr 1360/98 av den 26 juni 1998 om fastställande av vissa sockerpriser och av standardkvaliteten för betor för regleringsåret 1998/1999.

5 — EGT L 177, s. 4; svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110.

— Artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG) har åsidosatts genom att de ifrågasatta förordningarna inte innehåller någon motivering, som uppfyller kraven i nämnda artikel, till varför något fastställande av ett härlett interventionspris för vitsocker för Italien inte har gjorts.

— Principen om likabehandling har åsidosatts genom att samma kriterier inte har tillämpats då man har bedömt att Republiken Italien inte kommer att uppvisa något underskott samtidigt som andra medlemsstater har klassificerats som underskottsområden.

Jag kommer att bedöma grunderna i turordning.

Grunder som är hänförliga till det sena antagandet av förordningarna nr 1360/98 och 1361/98

Åsidosättande av artikel 3.4 och 3.5 i grundförordningen

10. Den italienska regeringen har gjort gällande att såväl interventionspriset som de härledda interventionspriserna för regleringsåret 1998/1999 fastställdes först den 26 juni 1998. Rådet skall därför ha åsidosatt bestämmelserna i artikel 3.4 och 3.5 i nämnda förordning, eftersom nämnda priser skulle ha fastställts före den 1 augusti 1997.

11. Till stöd för sin teori att detta sistnämnda datum oundgängligen skulle ha iakttagits av rådet framställer den italienska regeringen inte något argument som inte redan har avfärdats genom dom av den 6 juli 2000 i det ovan nämnda målet Eridania. Enligt min uppfattning finns det ingenting som ger anledning att ifrågasätta nämnda dom.

12. Det skall erinras om att i denna dom har domstolen bedömt de målsättningar som eftersträvas med den prisreglering som införts genom grundförordningen. Domstolen konstaterade att "[f]ör att säkerställa att systemet med interventionspriser fungerar och uppfyller dessa mål, krävs, såsom rådet korrekt angett, att den dag då dessa priser fastställs ligger så nära den dag som regleringsåret börjar som möjligt. Dessa priser fastställs med hänsyn till förhållandet mellan volymen på den disponibla produktionen under det kommande regleringsåret och förväntad konsumtion under samma år. Ju närmre dagen för fastställande av priser ligger den 1 juli, desto mer tillförlitliga blir de siffror som ligger till grund för uppskattningen av volymerna" (punkt 30 i domen).

13. Domstolen avslutade med att uttala att "datumet den 1 augusti som förekommer i artikel 3.4 och 3.5 i förordning nr 1785/81 inte är ett slutgiltigt datum. Det faktum att detta datum överskridits då interventionspriserna fastställdes efter den 1 augusti medför inte att... [den årliga förordningen] blir ogiltig" (punkt 34 i samma dom).

Åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar

14. När det gäller den andra invändningen som den italienska regeringen har gjort inom ramen för sin första grund, nämligen åsidosättandet av principen om skydd för berättigade förväntningar, skall det först påpekas att i den mån invändningen grundas på förutsättningen att fastställandet av priser före den 1 augusti syftar till att göra det möjligt för de ekonomiska aktörerna, det vill säga socker- och betproducenterna, att planera sin verksamhet med fullständig sakkunskap, så motsägs även denna av dom av den 6 juli 2000 i det ovan nämnda målet Eridania.

15. I denna dom uttalade nämligen domstolen att "[d]enna metod för fastställande av priser kan... inte ha som uppgift att anta regler som möjliggör för olika aktörer inom sockerindustrin att planera sin verksamhet innan avtal sluts mellan socker- och betproducenter och innan de senare påbörjar sådden. Ifrågavarande priser syftar inte till att styra det ekonomiska beteendet hos aktörerna på sockermarknaden utan utgör ett försök att, i deras intresse, föregripa den troliga produktions- och konsumtionsutvecklingen för att på så sätt stabilisera gemenskapsmarknaden" (punkterna 31 och 32).

16. I fråga om prisbildningen förnekade domstolen även att den dom av den 11 augusti 1995 [6] som den italienska regeringen har åberopat skulle ha någon som helst relevans.

17. Kan man då, oaktat detta felaktiga antagande, såsom den italienska regeringen hävdar, anse att principen om skydd för berättigade förväntningar inte har respekterats, eftersom rådet, trots att ett härlett interventionspris alltid tidigare hade fastställts för Italien, några dagar före det nya regleringsåret inleddes antog en förordning i vilken något sådant pris inte fastställdes?

18. Av två skäl, varav det ena är rättsligt och det andra sakligt, anser jag inte det. Ur rättslig synvinkel framgår det mycket klart av dom av den 17 september 1998 [7] att då en gemensam organisation av marknaden förutsätter ett årligt fastställande av ett pris för regleringsåret med utgångspunkt i utvecklingen av marknaden kan de ekono-

6 — Mål C-1/94, Cavarzere Produzioni Industriali m.fl. (REG 1995, s. I-2363).

7 — Mål C-372/96, Pontillo (REG 1998, s. I-5091).

miska aktörerna inte ha någon berättigad förväntan på att de priser som fastställts för föregående regleringsår skall förlängas.

19. Såsom framhålls i denna dom innebär ett årligt fastställande av priser per definition en möjlighet till förändring av priserna från ett år till ett annat och, såsom redan tidigare har erinrats om i dom av den 5 oktober 1994 [8] gäller att "... om respekt för berättigade förväntningar utgör en av de grundläggande principerna för gemenskapen är de ekonomiska aktörerna inte berättigade att förlita sig på att en existerande situation, som kan ändras inom ramen för det bedömningsutrymme som gemenskapsinstitutionerna förfogar över, skall bestå. Detta gäller särskilt inom ett område som det som rör en gemensam organisation av marknaden, vars syfte medför en konstant anpassning till variationerna i den ekonomiska situationen..." (punkt 57).

20. Ur en saklig synvinkel kan jag inte hålla med om den italienska regeringens uppfattning att när något härlett interventionspris inte fastställdes för Italien utgjorde det en fullständigt oväntad händelse som överraskade samtliga aktörer i branschen.

21. Tvärtom var det så att alla aktörer, till och med före offentliggörandet den 13 mars 1998 av kommissionens förslag i fråga om priser, var fullt medvetna om att Italien inte längre tycktes få en sådan underskottssituation som landet haft i det förflutna. Representanter för dessa aktörer sitter nämligen med i diverse rådgivande organisationer som samarbetar med förvaltningen av den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

22. Vid den tidpunkt då förordningarna gällande priserna för regleringsåren 1996/1997 och 1997/1998 fastställdes räknade man förvisso med ett framtida underskott, men omständigheterna visade att denna prognos var felaktig. Det visade sig nämligen i efterhand att den italienska sockerproduktionen hade överstigit konsumtionen under dessa regleringsår. Därmed var man tvungen att räkna med att något fastställande av härledda interventionspriser kanske inte skulle ske för regleringsåret 1998/1999.

23. Således anser jag att talan inte kan bifallas på den första grunden.

Avsaknad av motivering eller otillräcklig sådan

24. Den andra grunden som har åberopats består av två skilda argument. Enligt det första är det oacceptabelt att förordningarna nr 1360/98 och nr 1361/98, även om

8 — Förenade målen C-133/93, C-300/93 och C-362/93, Crispoltoni m.fl. (REG 1994, s. I-4863).

de jämförs, inte innehåller några uppgifter om vilka skäl som ligger bakom att något härlett interventionspris för vitsocker för Italien, till skillnad från vad som varit fallet vid samtliga föregående regleringsår, inte fastställs i dessa förordningar.

25. Enligt det andra argumentet skulle den omständighet att Italien inte är ett av underskottsområdena endast kunna förklaras av en förändring av metoden för fastställande av de medlemsländer, för vilka ett härlett interventionspris för vitsocker skall fastställas, och denna förändring i sig själv kräver en särskild motivering, som helt och hållet saknas.

26. Låt mig börja med att först konstatera att såsom den italienska regeringen har hävdat framgår det inte särskilt av förordning nr 1360/98 varför det interventionspris för vitsocker som fastställs i förordningen skall tillämpas på Italien och av förordning nr 1361/98 framgår inte särskilt varför inte något härlett interventionspris på vitsocker fastställts för Republiken Italien i förordningen. Skall man härav dra slutsatsen att ingen motivering har getts för den situation som Italien försatts i? Säkerligen inte, eftersom det vid en kombinerad läsning av de bägge förordningarna framgår att om det härledda interventionspriset inte tillämpas på Republiken Italien är det uppenbarligen därför att den inte har klassificerats som ett av underskottsområdena, som är de enda områden för vilka ett sådant pris enligt grundförordningen skall fastställas.

27. Är en sådan motivering emellertid tillräcklig för att man skall kunna dra slutsatsen att artikel 190 i fördraget inte har åsidosatts? Om man än en gång går till dom av den 6 juli 2000 i det ovan nämnda målet Eridania, kan man enligt min uppfattning anse att även om motiveringen är knapp så är den tillräcklig. I denna dom erinras nämligen om att den motivering som erfordras skall

"... vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen skall klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva prövningsrätt..." (punkt 38).

28. I samma dom anges därefter att "... enligt fast rättspraxis... krävs [inte] att motiveringen av en förordning innehåller alla, de i bland många, olika faktiska och rättsliga omständigheter mot bakgrund av vilka förordningen antagits, så länge den ingår i ett större systematiskt sammanhang..." (punkt 40).

29. Slutligen erinrade domstolen om att "... frågan huruvida motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 190 i fördraget inte enbart skall bedömas mot bakgrund av motiveringens lydelse utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågavarande området..." (punkt 41).

30. Vi står emellertid inför en otvetydig motivering, eftersom motiveringen inte ger utrymme för något tvivel om att om något härlett interventionspris för vitsocker inte tillämpas för Republiken Italien så beror det på att den inte har klassificerats som ett underskottsområde. Klassificeringen som underskottsområde behövde inte nödvändigtvis åtföljas av en presentation av de komplexa delar som den grundas på, särskilt inte som den italienska regeringen, som är närvarande i alla rådets instanser och som är representerad i de kommittéer som hjälper kommissionen att sköta den gemensamma organisationen, hade full kännedom om dem.

31. För övrigt får man inte glömma att klassificeringen som icke underskottsområde inte är resultatet av ett val som rådet gjort med användning av ett utrymme för skönsmässig bedömning, vars användning rådet måste redogöra för. Klassificeringen är det objektiva resultatet av en metod, som i sig är objektiv, för att fastställa en förutsebar underskottssituation.

32. Borde emellertid den omständighet att tillämpningen av denna metod för regleringsåret 1998/1999 för första gången ledde till bedömningen att något underskott inte kunde förutses för Republiken Italien, innebära att särskilda förklaringar skall ges?

33. Jag anser inte det. Att en och samma metod leder till olika resultat olika år är i sig ingenting märkvärdigt. Republiken Italien hade aldrig tillerkänts att det sannolikt skulle vara fråga om en permanent underskottssituation, och förbättringen av dess situation med avseende på försörjningen av socker kan, trots att den långt ifrån är onormal, tvärtom anses vara det lyckosamma resultatet av den politik för att uppmuntra produktionen av betor som förts genom fastställande under flera år av härledda interventionspriser för vitsocker. Att de medel som använts i detta syfte inte längre används när resultatet väl är uppnått förefaller mig ligga i själva logiken i grundförordningen, en logik som duger minst lika bra som någon motivering.

34. Slutligen vill jag påpeka att med hänsyn till att enligt dom av den 6 juli 2000 i det ovan nämnda målet Eridania (punkt 39) kräver fastställandet av ett härlett interventionspris inte någon annan motivering än ett förutsebart underskott, vore det minst sagt paradoxalt om man skulle anse att avsaknaden av ett konstaterande av ett sådant underskott inte vore tillräckligt för att rättfärdiga att något fastställande av ett härlett interventionspris inte har gjorts.

35. Såsom anges i nämnda dom utgör inte tillämpningen av ett interventionspris och tillämpningen av ett härlett interventionspris någon undantagsregel i förhållande till varandra. Båda motsvarar en given situation som åsyftas i grundförordningen, med konsekvensen att om det då man läser förordningarna inte finns utrymme för

minsta tvivel avseende den situation som råder i ett visst område, behöver inte tillämpningen av ett interventionspris för denna situation motiveras särskilt.

36. Eftersom jag inte kan göra annat än avvisa den italienska regeringens första argument måste jag nu bedöma det andra argumentet.

37. Redan från början skall sägas att om rådet, såsom den italienska regeringen hävdar, från ett år till ett annat hade ändrat metoden som används för att utvärdera om en underskottssituation kan förutses i en viss given medlemsstat för det kommande regleringsåret, skulle man tvingas anse att den motivering som framgår vid läsningen av övervägandena till förordningarna nr 1360/98 och 1361/98 är otillräcklig.

38. En sak är emellertid att man utan att ändra metoden kommer fram till andra resultat beroende på den utveckling som skett av produktionen och konsumtionen. En annan sak är att man ändrar mätinstrumenten för att komma fram till andra resultat.

39. Att tillämpa en ny metod utan att informera aktörerna om det innebär att dessa berövas möjligheten att på ett effektivt sätt låta domstolen kontrollera att de inte har blivit utsatta för en godtycklig behandling.

40. Har då rådet och kommissionen i fråga om regleringsåret 1998/1999 använt en annan metod än den som de hade använt under föregående år för att bedöma försörjningssituationen i de olika medlemsländerna?

41. De omständigheter som den italienska regeringen, som vi skall hålla i minnet är sökande i målet och därför har bevisbördan, har anfört till stöd för sin talan är enligt min uppfattning inte övertygande. Enligt den italienska regeringen skulle den metod som använts för regleringsåret 1998/1999 och som består i att jämföra den disponibla produktionen, som utgörs av de beräknade kvantiteter av sockret A och sockret B som kommer att produceras, i förekommande fall inklusive den överföring av sockret C som överförs i enlighet med de gemenskapsrättsliga reglerna, med den beräknade konsumtionen, inte ha tillämpats vid de tidigare regleringsåren.

42. Enligt den italienska regeringen har underskottssituationen tidigare, till och med regleringsåret 1997/1998, fastställts med hänsyn tagen till de kvantiteter obehandlat socker som importerats till Italien och som exporterats av Italien samt till det motsvarande saldot. Till stöd för sitt påstående har den italienska regeringen hänvisat till den motivering som de förordningar om fastställande av ett härlett interventionspris

för vitsocker för Italien [9] var försedda med till och med år 1980. I denna motivering framhölls att

"... med hänsyn till de relativt höga produktionskostnaderna kommer sockerproduktionen i Italien sannolikt inte att på ett påtagligt sätt överstiga den fastställda baskvantiteten, varför man får räkna med ett underskott om över 200 000 ton [10] som skall täckas av överskottsområdena inom gemenskapen",

samt att

"under dessa omständigheter skall marknadspriserna storlek i Italien bestämmas genom de erbjudna priserna på socker som kommer från norra Frankrike, det härledda interventionspriset för Italien kan fastställas till... med hänsyn till å ena sidan interventionspriset som tillämpas i norra Frankrike, ökat med marknadsföringskostnaderna för leveranser till norra Italien, och å andra sidan den italienska sockerindustrins avsättningskostnader".

43. Det skall emellertid konstateras att dessa överväganden inte på något sätt anger att det underskott som åberopas har visats genom tillämpning av den metod som den italienska regeringen hänvisar till.

44. För det andra har den italienska regeringen underlåtit att påpeka att de villkor för fastställande av ett härlett interventionspris på vitsocker som vid den tiden ställdes i grundförordningarna inte var identiska med de villkor som anges i den nu aktuella grundförordningen. I rådets förordning (EEG) nr 3330/74 av den 19 december 1974 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker [11] kan man till exempel i artikel 3 läsa följande:

"1. För det område inom gemenskapen som uppvisar *störst överskott* [12] fastställs årligen ett interventionspris för vitsocker.

2. För de andra områdena fastställs härledda interventionspriser med hänsyn tagen till de regionala skillnaderna mellan priserna på socker som kan förutses, vid normal skörd och fri rörlighet för socker, på grundval av naturliga villkor för marknadsprisbildning."

9 — Se till exempel rådets förordning (EEG) nr 432/68 av den 9 april 1968 om fastställande för sockerregleringsåret 1968/1969 av härledda interventionspriser, minimipriser för betor, tröskelpriser och den garanterade kvantiteten samt produktionsbidrag (EGT L 89, s. 4).

10 — Under denna period skall underskottet enligt Italien ha varierat mellan 200 000 och 500 000 ton.

11 — EGT L 359, s. 1.

12 — Författarens kursivering.

45. Det framgår således klart att fastställandet av ett härlett interventionspris under denna förordnings giltighetstid inte skedde enligt regler som är identiska med dem som nu gäller. I detta avseende kan helt enkelt erinras om att det i grundförordningen, som den angripna förordningen utgör en tillämpning av, stadgas följande i artikel 3:

"1. För vitsocker skall varje år fastställas

a) ett interventionspris för områden utan underskott,

b) ett härlett interventionspris för vart och ett av underskottsområdena.

..."

46. För att den italienska regeringens teori skall vara trovärdig borde nämnda regering ha visat att under den nuvarande grundförordningens giltighetstid, det vill säga från och med år 1981, har ett härlett interventionspris regelbundet fastställts för Italien med tillämpning av en annan metod än den som använts för regleringsåret 1998/1999. Det har den emellertid inte gjort. Den har förvisso ansträngt sig för att visa att den metod som den hävdar egentligen har använts verkligen ledde till ett konstaterande av ett underskott. Men detta bevisar ändå inte att det är denna metod som verkligen har tillämpats av kommissionen och rådet.

47. Härtill kommer den omständighet, som man enligt min uppfattning inte kan bortse från, att den italienska regeringen, som trots allt alltid har varit nära inblandad — i varje fall genom sin närvaro i Förvaltningskommittén för socker — i förberedelserna av besluten om priser, inte har åberopat någon handling utvisande att den italienska regeringen, samtidigt som den samtyckte till ett konstaterande av ett underskott och ett fastställande av ett härlett interventionspris, i fråga om den metod som använts hade uttryckt om inte protester, så i varje fall reservationer. Det skall observeras att den inte heller bestrider att de siffror som använts vid tillämpningen av den metod som kritiseras är riktiga. Utan tvekan beror detta på att dessa siffror är de som regeringen själv tillställde kommissionen vid tillämpning av kommissionens förordning (EG) nr 779/96 av den 29 april 1996 om tillämpningsföreskrifter till förordning nr 1785/81 i fråga om informationslämnande inom sockersektorn [13].

48. Kommissionen och rådet har å sin sida åberopat handlingar som lagts fram inför domstolen inom ramen för det ovan nämnda målet C-289/97. Handlingarna har tillställts den italienska regeringen, som inte har bestridit handlingarnas sanningsenlighet. Av dessa handlingar kan inte

13 — EGT L 106, s. 9.

utläsas att någon som helst ändring av metoden har gjorts i samband med upprättandet av prognoser för regleringsåret 1998/1999.

49. Under dessa förhållanden kan jag inte göra någon annan bedömning än att den andra grunden som den italienska regeringen har åberopat inte kan godtas.

Åsidosättande av likhetsprincipen

50. Det återstår att undersöka den italienska regeringens tredje grund, genom vilken den gör gällande att avsaknaden av Republiken Italien på listan över de medlemsstater för vilka ett fastställande av ett härlett interventionspris skall göras inte kan förklaras på annat sätt än att olika kriterier har använts för olika medlemsstater. Denna diskriminering skulle vara särskilt framträdande i fråga om Irland. Den italienska regeringen uppger att om Irland bedöms som ett underskottsområde så kan det endast bero på att man inte har tillämpat samma metod på Irland som på Republiken Italien.

51. Rådet och kommissionen förnekar inte bara all diskriminering, utan uppger även att eftersom den italienska regeringen inte har begärt ett upphävande av fastställandet av ett härlett interventionspris för andra medlemsstater, kan denna inte uppnå det önskade upphävandet genom att åberopa andra medlemsstaters situation. Jag vill genast tala om att jag inte håller med om detta sista påstående.

52. Om det efter en undersökning skulle visa sig att de åtgärder som vidtagits i fråga om andra medlemsstater inte kan förklaras på annat sätt än att en annan metod än den som tillämpats i fråga om Italien har använts för att göra en prognos utvisande ett underskott, skulle överklagandet kunna bifallas. I det fallet skulle det ankomma på rådet att med tillämpning av artikel 176 i EG-fördraget (nu artikel 233 EG) undersöka vilket sätt som vore lämpligast för att avskaffa all diskriminering. Skall man använda samma metod på Republiken Italien som tillämpats på de andra medlemsstaterna eller skall man i fråga om de andra medlemsstaterna använda den metod som tillämpats på Italien?

53. När detta nu är klarlagt, har den italienska regeringen då visat att en diskriminering skett? Jag anser inte det. Liksom rådet och kommissionen har anmärkt är de handlingar den italienska regeringen stöder sig på inte alls beviskraftiga, eftersom de inte visar att tillämpningen, *vid den tidpunkt då kommissionen upprättade sina förslag och vid den tidpunkt då rådet fattade beslut,* av den metod som använts för att konstatera att något underskott inte kunde förutses för Italien under det kommande regleringsåret, om den hade tillämpats strängt på tillgängliga uppgifter gällande andra medlemsstater för vilka ett härlett interventionspris slutligen har fastställts, skulle leda till bedömningen att dessa sannolikt inte skulle uppvisa något underskott.

54. Det är emellertid endast detta bevis som kan göra det möjligt att bedöma att likabehandlingens princip har åsidosatts. Det saknar nämligen intresse att konstatera att för tidigare regleringsår har en prognos om underskott för en viss medlemsstat i efterhand visat sig vara felaktig, vilket man i förbigående kan notera har varit fallet för Italien. Det som är viktigt är att prognosen vid tiden då beslutet fattades av rådet gjordes enligt en enda metod som tillämpas på uppgifter med likvärdig tillförlitlighet.

55. Jag är väl medveten om att det inte är lätt att bevisa en diskriminering i fråga om förordningarna nr 1360/98 och 1361/98 med hänsyn till den minimala motivering de innehåller. Eftersom den italienska regeringen emellertid har varit nära involverad i förberedelsen av beslutet och antagandet av detsamma, kan nämnda regering inte påstå att den inte hade tillgång till de handlingar som skulle ha gjort det möjligt för den att bevisa att dess påståenden var välgrundade.

56. Jag anser således att Republiken Italien inte har styrkt de påståenden som utgör den tredje grunden.

Förslag till avgörande

57. Eftersom jag anser att ingen av de grunder som den italienska regeringen har åberopat är välgrundade, kan jag bara föreslå att domstolen meddelar följande dom:

— Talan ogillas.

— Republiken Italien skall bära sin rättegångskostnad och skall förpliktas att ersätta rådets rättegångskostnad.

— Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.